

מלאך, אני ולא השליח, אני ד' ולא וכו', כי ארץ מצרים היא מקום הקליפות ע"כ שם דייקא מלובש ומוסתר השי"ת בעצמו, וע"כ אפילו מי שנפל ונתרחק מן הקדושה מאוד ח"ו, צריך לידע ששם במקומו דייקא יכול להתקרב אל השי"ת ביותר, כי שם דייקא נעלם חיות גבוה מאוד, וכשיזכה לשוב להשי"ת תתגלה על ידו דייקא תורה גבוה דהיינו סתרי תורה.

(עפ"י תורה נו)

ולזכרון בין עינך (שמות יג ט)

צריך לשמור מאוד את הזיכרון שלא יפול לשכחה, דהיינו בכלליות לזכור תמיד שזה העולם הוא עובר וחולף ושהעיקר והתכלית הוא עלמא דאתי, וכן בפרטיות צריך תמיד להגדיל את הדעת בכל מחשבה דיבור ומעשה ולהסתכל ולהתבונן היטב על כל הסיבות והענינים שהשי"ת מזמין לו ומגלגל עמו בכל יום ויום, כי כל יום יש בו מחשבה דיבור ומעשה משונה מחבירו, כי השי"ת מצמצם אלקותו מאין סוף ואין תכלית עד נקודת המרכז של עולם הגשמי שהאדם עומד עליו ומזמין לכל אדם מחשבה דיבור ומעשה לפי היום ולפי המקום ולפי האדם ומלביש לו בהם רמזים כדי לקרבו לעבודתו, בכך צריך להעמיק מחשבתו בזה ולהגדיל בינתו ולהבין מהו הרמיזות שמרמז לו השי"ת להתקרב אליו בכל פעם מכל מקום שהוא, כי בכל הענינים ובכל המלאכות ובכל המו"מ ובכל הדברים שבעולם שהשי"ת מזמין לאדם בכל יום ויום ככולם יש בהם רמזים פרטיים לקרבו אליו.

וכדי לשמור את הזכרון הנ"ל צריך לשמור א"ע שלא יפול לרע עין בבחינת ולזכרון בין עינך, היינו שלא יהיה עינו צרה בהתנשאות של חבירו וכדומה, כי השכחה בא ע"י מיתת הלב כמו שאמרו חז"ל (עיונין נד) 'אלמלא לא נשתברו לוחות הראשונות לא היתה שכחה בעולם' וזה בחינת הלב כמ"ש (משלי ג א) 'כתבם על לוח לבך', ומיתת הלב היא בחינת רע עין כי (ע"ז כח) 'שוריןא דעינא בליבא תליא' שהעין תלוי בלב, וע"כ נבל שהיה רע עין נאמר בו (שמואל ב, כה ט) 'וימת לבו בקרבו', וכן אבשלום שהיה עינו רעה במלכות אביו נאמר בו מיתת הלב שנאמר (שמואל ג, יט יד) 'ויקח שלשה שבטים ויתקעם בלב אבשלום', נמצא שעיקר השכחה היא ע"י רע עין שהוא בחינת מיתת הלב.

(עפ"י תורה נד)